

200095

DIA

UMAN

Agius, Dionisius Albertus

A historical and linguistic inquiry into dhow-types of the Arabian Gulf and Oman .-- 2000 ISSN: 0233-2205 : Hallesche Beiträge zur Orientwissenschaft, vol. 30 pp. 179-224, (2000)

Owtram, Francis

A modern history of Oman: formation of the state since 1920 .-- Tauris, London, 2004 :

CONSTRUCTION ET GESTION IDENTITAIRE CHEZ LES LAWATIYA DU SULTANAT D'OMAN, DE MULTÂN À MASQAṬ

ZAHIR BHALLOO*

Résumé

La communauté marchande chiite Lawatiya constitue aujourd'hui l'un des plus puissants groupes socioéconomiques du Sultanat d'Oman (Valeri 2010). Il n'existe pourtant aucune étude détaillée sur les origines de ce groupe minoritaire. Les travaux universitaires (Markovits 2000 ; Peterson 2004, 2007 ; Valeri 2007, 2010) s'appuient généralement sur la thèse de Calvin Allen Jr. qui identifie les Lawatiya aux hindous des castes marchandes du Sindh convertis au XVe siècle par Pîr Ṣadr al-Dîn à l'ismaélisme nizârîte et connus sous le nom de Khojah (Allen 1978: 117-119). Dans cet article nous étudions une source déterminante, un texte en arabe attribué à Jawâd al-Khâbûrî qui traite de l'histoire des Lawatiya (Khâbûrî 2001). Contrairement à Allen, Jawâd al-Khâbûrî distingue les Lawatiya du Sultanat d'Oman des Khojah originaires du sous-continent indien, en les rattachant à l'État arabe fatimide ismaélien de Multân (X^e-XIe siècle). Nous démontrons que le parcours atypique de Jawâd al-Khâbûrî (1912-1984), connu à Bombay et à Karachi sous le nom de Jawâd al-Masqaṭî (Jawad Muscati), peut probablement expliquer sa construction inédite de l'identité ethnique et religieuse des Lawatiya. Jawâd al-Khâbûrî contribua en effet à l'intégration des Lawatiya dans le projet de construction nationale mené par le sultan d'Oman, Qâbûs b. Sa'îd, depuis son arrivée au pouvoir en 1970.

Mots-clés: Lawatiya ; *luṭhiyâ* ; Khojah ; Jawâd al-Khâbûrî ; Jawâd al-Masqaṭî ; Jawad Muscati ; *âghâ khân* ; ismaéliens nizârîtes, chiites duodécimains ; Masqaṭ ; Sultanat d'Oman ; Multân ; Haydarâbâd ; Sindh.

Abstract

The Lawatiya Shî'a merchant community constitutes one of the most powerful socioeconomic groups in the Sultanate of Oman today (Valeri 2010). There is, however, no detailed study of the origins of this minority group. Secondary studies (Markovits 2000 ; Peterson 2004, 2007 ; Valeri 2007, 2010) generally base themselves on the thesis of Calvin Allen Jr. who identifies the Lawatiya as Hindus from merchant castes of Sindh converted in the fifteenth century by Pîr Ṣadr al-Dîn to Nizârî Ismâ'îlism and known as Khojah (Allen 1978: 117-119). In this article, we study a text in Arabic attributed to Jawâd al-Khâbûrî (Khâbûrî 2001) which presents an account of the history of the Lawatiya. Unlike Allen, Jawâd al-Khâbûrî distinguishes the Lawatiya from the Khojah originating from the Indian sub-continent by associating the Lawatiya with the Arab Fatimid Ismâ'îlî state of Multân (9th-10th centuries). We demonstrate that a study of the biography of Jawâd al-Khâbûrî (1912-1984) known in Bombay and Karachi as Jawâd al-Masqaṭî (Jawad Muscati) can probably explain his original construction of the ethnic and religious identity of the Lawatiya. Jawâd al-Khâbûrî contributed as a result to integrating the Lawatiya into the state building project presided over by the sultan of Oman, Qâbûs b. Sa'îd, since he came to power in 1970.

Les sites archéologiques de la vallée de l'Indus témoignent des échanges sur la longue durée entre le Sindh (province du sud-est du Pakistan) et la péninsule arabique¹. Cet article propose d'étudier un épisode

contemporain de cet échange millénaire. Il s'agira d'une étude consacrée aux Lawatiya, un groupe musulman chiite marchand du Sindh établi dès la fin du XVIIe siècle au Sultanat d'Oman, dans la ville portuaire de Masqaṭ, aire géographique frontalière au croisement des mondes arabe, africain, iranien et indien.

* Jeune docteur rattaché au Centre d'études de l'Inde et de l'Asie du Sud, 197-198, avenue de France, 75013 Paris. Cette contribution développe et reprend des idées que j'ai présentées le 4 février 2015 dans le cadre du séminaire EHESS de Michel Boivin, Mariam Abou Zahab, Delphine Ortis et Fabrizio Speziale « Histoire et anthropologie des sociétés musulmanes dans l'Asie du Sud contemporaine ». Je remercie Michel Boivin d'avoir pris la peine de lire les différentes versions de mon texte.

Dans son étude socioéconomique pionnière sur les réseaux globalisés des marchands hindous du Sindh, Claude Markovits observe que les Lawatiya sont « le seul groupe musulman diasporique d'importance du Sindh »². En effet, les Lawatiya constituent aujourd'hui

¹ Voir par exemple le site portuaire de Banbhore et les villes abbasides comme al-Manṣûra, Sindh.

² Markovits 2000: 250.

D1270

Uman (200095)

03 Ağustos 2017

Arabian Studies, edit. B. B. Serjant; A. L. Bidwell,
New York 1990. s. 93-104.

ISAM DM
251358

MADE YAYIMLANDIKTAN
SONRA CELEN DOKÜMAN

Omani–Ottoman relations during the reign of Imām Aḥmad b. Saʿīd, 1741–83, in the light of a recently discovered exchange of letters between the Imām and the Ottoman Sultan

Mohammed al-Zulfa

The purpose of this article is not to trace the history of Oman, already examined in detail by several researchers; rather, the intention is to concentrate on the relationships between Oman and the Ottoman Empire during the second half of the eighteenth century, or, as if by coincidence, during the reign of Imām Aḥmad b. Saʿīd Āl Bū Saʿīdī, the founder of the Āl Bū Saʿīd dynasty. This relationship has been totally neglected by historians of Oman. In all likelihood this was due to the fact that the Omani sources have made no reference to such a relationship – which is remarkable, bearing in mind that Oman became politically the first organized state in Arabia from as early as the seventeenth century, its unity resulting from two major factors – firstly, the religious traditions of Oman that revert many centuries back, and, secondly, the uniting of the Omani people under the banner of resistance to the Portuguese.¹ Notwithstanding the importance of this, and moreover Oman's extremely important strategic and geographical location, this aspect of its development has remained of all the most neglected by modern Arab historians. Indeed, it was only quite recently that Oman became a centre of attraction for them, due to local developments on the one hand and its regional development on the other. In point of fact, it has been the European historians who have been more interested in the history of Oman, probably because it was the earliest case of an Arab country challenging Portuguese expansion as the first of the European powers seeking to penetrate the outlying parts of the Arab countries.

However, it is irrelevant to my present theme to trace Oman's relationship with the European powers which, following upon the

R. B. Serjeant

Customary and Shari'ah Law
in Arabian Society

Türkiye Diyanet Vakfı İslam Araştırmaları Merkezi Kütüphanesi	
Dem. No:	249140
Tas. No:	

XVI Omani naval activities off the Southern
Arabian coast in the late 11th/17th century,
from Yemeni chronicles
Journal of Oman Studies VI.
Muscat, 1983

VARIORUM

MADDE YAYIMLANDIKTAN
SONRA CELEN DOKÜMAN

XVI

03 Ağustos 2017

Oman (200095)

Omani Naval Activities off the
Southern Arabian Coast in the
Late 11th/17th Century,
from Yemeni Chronicles

INTRODUCTION

Oman and the Yemen during the 10th/16th century had been affected by the irruption of the Portuguese into the Indian Ocean and the development of their great maritime empire. Even earlier, the Yemen had been exposed to the Mamlük expansion down the Red Sea coast in 1515 – this was swiftly followed by the Ottoman Turks who conquered it as part of their imperial venture, both attracted by the country's reputed riches¹ and to counter the Portuguese blockade of the trade-routes to India. Muscat was early occupied by the Portuguese and strongly fortified. It was an unhappy experience for the Arab population for Mamlük, Turk and Portuguese were cruel, perfidious and rapacious.

The Zaydî Imâms of the Yemen succeeded finally in expelling the Ottomans from their coastal ports by 1045/1636. A few years later with the capture of al-Mîrânî² Fort, or Fort Capitan, by Sulţân b. Sayf, Oman was able to assert its own authority in Muscat. The Omanis in fact went on to revenge themselves by carrying war into Portuguese possessions in India and East Africa, raiding Bombay, Diu and Mombasa. The impetus of these movements swept along these two dynasties on a wave of acquisition of territories formerly independent or semi-

independent. It was almost inevitable they should come into collision.

The Omanis are a maritime as well as an agricultural and pastoral people and their strength lay in their sea-power, whereas the Zaydî Imâms derived their authority and support from their influence with the war-like tribes of the northern mountains – landsmen without a sea-coast. In this respect they differed from the Rasûlid Sulţâns of Ta'izz of the 13th to mid-15th centuries who were able, through control of the sea, to exert their influence along the southern coast of Arabia to the extent of levying an annual tribute from the coastal ports, Zafâr, al-Shihr and other smaller places, known collectively as Bilâd al-Tafârîq (a term also known to later Ottoman documents), havens for the India trade fleet. They even maintained a naval force to combat pirates. The Zaydîs do not seem ever to have built up a navy. Local uprisings brought loss of their sea-ports and thereby loss of revenue, which in turn rendered them unable to pay subsidies and probably played a considerable part in their decline in the late 18th and early 19th centuries.

The clash between Oman and the Yemen first came over Zafâr province that had been held by petty semi-independent dynasties such as the Ḥabûzîs and Manjûwîs. But, as the Ḥadramî

1446 EFSTRATIOU, Nikolaos. Practicing ethnoarchaeology in the Sultanate of Oman. *Umar*
Ibadism. Ed. Angeliki Ziaka. Hildesheim: Olms, *On 200035*
2014, (Studies on Ibadism and Oman, 3),
pp. 211-223.

21 Kasım 2017

MADDE YAYIMLANDIKTAN
SONRA GELEN DOKÜMAN

676 ALHARRASI, Nabhan & ALHIJJ, Khalfan. Factors
working against collaboration among Omani
academic libraries. *International Information & Library Review*, 47.iii-iv (2015) pp. 92-101. *Ume? 2008*

21 Kasım 2017

MADDE YAYIMLANDIKTAN
SONRA CELEN DOKÜMAN

Uman
2003

21 Kasım 2017

1462 KUSIMBA, Chapurukha M. African perspectives. *Oman and overseas*. Ed. Michaela Hoffmann-Ruf and Abdulrahman al Salimi. Hildesheim: Olms, 2013, (Studies on Ibadism and Oman, 2), pp. 387-401. Discusses the influence of Ibadism in Africa, from the 7th century to present day.

1463 LEONARD, Douglas R. Anthropomorphism of the divine as metaphor in early Ibādī theology and reformed Calvinism. *Ibadi theology. Rereading sources and scholarly works*. Ed. Ersilia Francesca. Hildesheim: Olms, 2015, (Studies on Ibadism and Oman, 4), pp. 199-205.

MADDE YAYIMLANDIKTAN
SONRA GELEN DOKÜMAN

پس از اباضی مذهبیان در عمان، اهل سنت در اکثریتند. سنی‌ها ۳۰٪ از جمعیت عمان را تشکیل می‌دهند. آفریقایی الاصل‌های منطقه ظفار (منطقه‌ای کوهستانی در همسایگی یمن) و بلوچ‌های مهاجر و پاکستانی‌های مهاجر در منطقه باطنه (منطقه‌ای در شمال عمان) و قبیله شیخوچها (قبیله‌ای غیر عرب) در منطقه مُسندام سنی مذهبند.

در این کشور شیعیان هم حضور دارند. شیعیان اسماعیلی ۲۰٪ از جمعیت عمان را تشکیل می‌دهند. این شیعیان خوجه‌های هندی الاصلند که از منطقه کوچ در کرانه غربی هند به عمان مهاجرت کرده‌اند. و نیز عده‌ای از خوجه‌های اسماعیلی مذهب در قرن ۱۸ توسط انگلیسی‌ها به عنوان سرباز به عمان آورده شده‌اند. این شیعیان هم اکنون در عمان به فعالیت بازرگانی مشغولند. این شیعیان در شهر مَطْرَح که یکی از بزرگترین شهرهای عمان است، دارای مدرسه و محله خاص خود هستند.

شیعیان اثنی عشری هم در این کشور حضور دارند. ۳٪ از جمعیت عمان را شیعیان دوازده امامی تشکیل می‌دهند. این شیعیان ایرانی الاصل‌اند و اکثراً در شهرهای منطقه باطنه در شمال عمان مانند مسقط زندگی می‌کنند. این شیعیان از نظر مذهبی و فرهنگی به ایران وابسته‌اند. هر ساله مبلغین ایرانی برای تبلیغ در ماه محرم و صفر به میان شیعیان اثنی عشری در عمان می‌روند. گرچه سلطان قابوس بن سعید، پادشاه فعلی عمان از بدو به قدرت رسیدن (۱۹۷۰م) تا کنون سعی نموده خود را حاکمی سکولار نشان دهد، ولی اکثر مناصب مهم سیاسی و نظامی در این کشور در اختیار اباضی مذهبیان است و شیعیان کمترین امکانات را در اختیار دارند.

از آن جایی که اباضی مذهبیان عمان، وهابیت را نوعی الحاد می‌دانند از این رو وهابیت به خلاف سایر کشورهای حاشیه خلیج فارس کمترین نفوذ را در عمان داشته است. امروزه در عمان اباضی مذهبیان و شیعیان درست برخلاف قرن اول هجری در کنار هم به مسالمت زندگی می‌کنند.

منابع: عمان، یگانه، ۷ به بعد؛ سفرنامه ابن بطوطه، موجد، ۲۹۸؛ تاریخ یقینوی، آیتی، ۱۰۰؛ آثار البلاد و اخبار العباد، قزوینی، ترجمه، ۶۷؛ سفرنامه ناصر خسرو، دبیر سیاقی، ۱۵۱؛ جهان اسلام، اسعدی، ۲۱۸؛ گفت‌نامه دهخدا، جغرافیای سیاسی جهان اسلام، عزتی، ۱۰۵؛ جغرافیای جهان، خوارزمشاهیان، ۱۰۷؛ تاریخ تبیعه و تفرقه‌های اسلام تا قرن چهارم، مشکور، ۳۸؛ اطلس جغرافیایی، سازمان جغرافیایی نیروهای مسلح، سال ۱۳۸۰؛ اطلس جغرافیایی، گیتاشناسی، سال ۱۳۸۲. احمد احمدیان

واژه «شکری» در بخش دوم این ترکیب، مخفف واژه «شکردهی» فارسی (صفت نسبی شکرده یا اشکرده به معنای سوزن) یعنی «سوزنی» است و بنابراین معنی اصلی «عمامة شیرشکری» دستار ابریشمی سوزنی بوده است که بعدها به دستارهای غیر ابریشمی و غیر سوزنی نیز که به تقلید دستارهای ابریشمی سوزنی بافته می‌شده است، اطلاق می‌شده است.

منابع: عمامة شیرشکری، ماهیار توایی؛ نامه مینوی، ۴۴۹؛ «تصیر گلزار»، باستانی پاریزی؛ فرماضرای عالم، ۱۶۳ به بعد؛ تجیه ترمه کشمیری؛ پوشش نخبگان ایرانی در عصر قاجار، سید حسن امین؛ میراث ایران، سال هفتم، ش ۲۷، ۲۸.

عمان، کشور سلطنت نشین عمان در منطقه خاورمیانه و در همسایگی امارات متحده عربی و عربستان سعودی (در مشرق آن). عمان به صورت دو قطعه است. قطعه اصلی خاک عمان در شرق عربستان در حاشیه دریای عمان قرار دارد. قطعه کوچکتر در مدخل تنگه هرمز قرار دارد و مُسندام (Musandam) نامیده می‌شود.

سابقاً این کشور مَسَقَط و عمان نامیده می‌شد. وجه تسمیه این کشور، به عمان از نواده‌های ابراهیم خلیل (پیامبر ع) می‌رسد. عمان به غلط در زبان فارسی مَسَدَد و به صورت عَمَّان خوانده می‌شود.

این کشور ۳۰۰ هزار کیلومتر مربع وسعت و ۲۱۵ میلیون نفر جمعیت دارد (آمار سال ۱۹۹۹م) زبان رسمی این کشور عربی است. ۹۸٪ مردم این کشور مسلمانند. اکثریت مسلمانان اباضی مذهبند. اباضیه یکی از مهمترین فرق خوارج است. ریشه اباضیه به عبدالله بن اباض می‌رسد که در زمان مروان بن محمد آخرین خلیفه اموی خروج کرده و در همان وقت کشته شد. ابن بَطُّوطه در مورد اباضی مذهبیان عمان می‌نویسد که آنها در نماز جمعه از ابوبکر و عمر به نیکی یاد می‌کنند ولی از عثمان و علی (ع) اسمی نمی‌برند. آنها ابن ملجم را شخص بزرگی می‌دانند که ریشه فتنه را از جهان اسلام برکنده است!!!

عمان به سبب جبر جغرافیایی (دوری از مراکز خلافت و قرار گرفتن در میان بیابان‌ها) همواره کانون فراریان و خارجیان بر خلفا بوده است. همچنان که در زمان حضرت علی (ع) خزیت بن راشد با گروهی از یارانش بر علی (ع) خروج کرد و به سوی عمان گریخت. علی (ع) چَلُوت بن عوف آزادی را به حکومت عمان فرستاد. وی خزیت بن راشد و یارانش را کشت.

MADDE YAYIMLANDIKTAN
SELEN DOKÜMAN

29 Haziran 2018

02 Temmuz 2018

MADDE YAYIMLANDIKTAN
SONRA GELEN DOKÜMAN

Uman
200035

امتداد دولة اليعاربة من عمان إلى

ساحل الزنج (شرق أفريقيا)

خلال الفترة ١٠٦٢ - ١٠٩٠هـ / ١٦٥٢ - ١٦٧٩م

D 4219

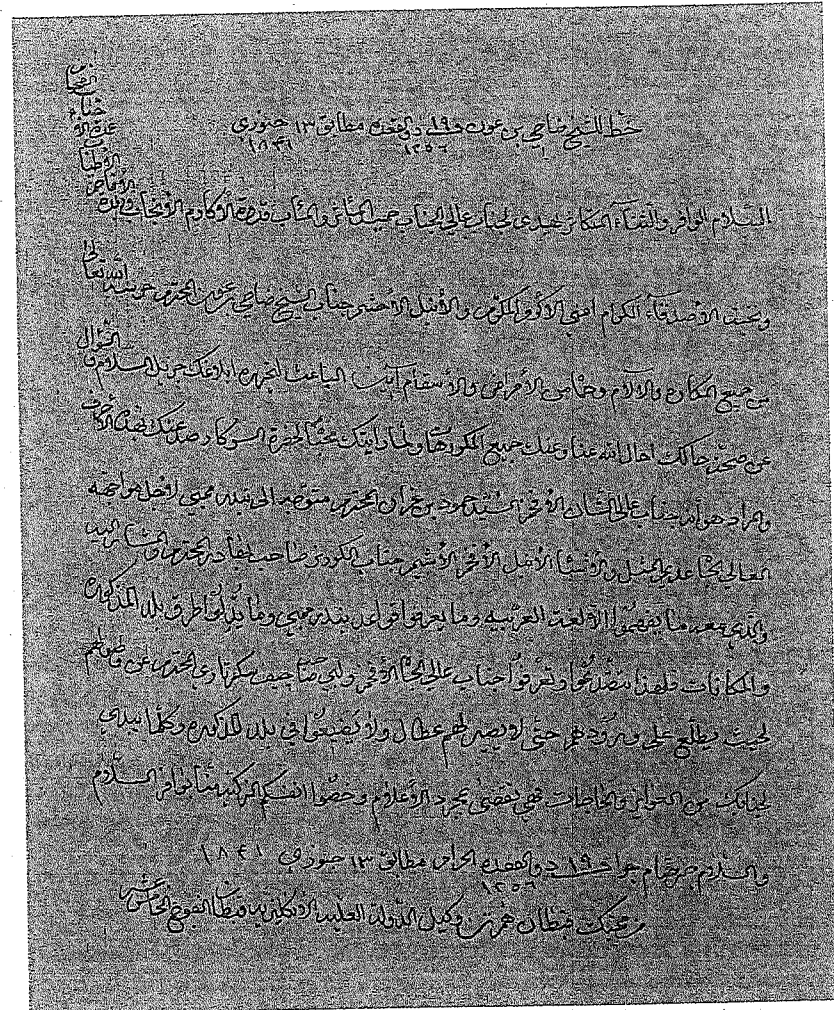

الدكتورة منى بنت محمد الغيث

قسم التاريخ / كلية الآداب

جامعة الأميرة نورة بنت عبدالرحمن للبنات

Mecelle'tü'l-Cemiyeti't-Tarihîyeti's - Suudiyye, sanc 10, say. 20, 1430/2009 Riyad. s. 173-253.

وثيقة بعنوان: خط للشيخ ضاحي بن عون في ١٩ ذو القعدة ١٢٥٦هـ مطابق
١٢ جانويوري (يناير) ١٨٤١م، الأرشيف الوطني بزنبار، AC 3/k ، شكل
رقم ٥.

Oman, Sultanate of [Arab. *Saltana 'Umān*; formerly Muscat and Oman]. Independent state in the south-eastern corner of the Arabian peninsula, including several islands, with its capital at Muscat. It is bounded by the Gulf of Oman to the east, the Arabian Sea to the south, Yemen to the southwest, Saudi Arabia to the west and the United Arab Emirates, which separates the main portion of the country from the Musandam Peninsula, to the north. The country has an area of c. 212,380 sq. km and can be divided into four regions: the limestone massif of the Musandam Peninsula extending into the Strait of Hormuz; the arid Hajar Mountains, wadis, oasis towns and fertile coastal plain of northern Oman; the desert, which comprises two-thirds of the country and separates north from south; and southern Oman, Dhofar, a largely mountainous region with a tropical climate, which became more firmly part of Oman in the 19th century. The former name of Muscat and Oman (until 1970) underlined the traditional division between the coastal areas and the interior. The population of c. 2,200,000 (2005 estimate) consists largely of Arabs belonging to the Ibadi sect of Islam; there are also significant groups of Indian and Baluchi origin. From ancient times the Omanis were sea traders traveling to Mesopotamia, Africa, India and China. Northern Oman has been identified as the copper-rich land of Magan of the 3rd and 2nd millennia BCE, known from Mesopotamian cuneiform tablets. The frankincense trees of Dhofar brought the southern region prosperity and fame, particularly in the first centuries CE. The people converted to Islam c. 630. The Portuguese occupied the coastal towns in 1507, later making Muscat their base, until their expulsion in 1650. Treaties with Britain from the 17th century onwards marked the start of a close relationship. In the early 19th century Oman was at the height of its prosperity as a trading empire that extended into East Africa and parts of Iran and Baluchistan, but the separation of Zanzibar from the empire in 1856, and Muscat's weak control of the tribal interior, started a long period of decline. Oman's isolation and stagnation were reinforced in the mid-20th century, but in 1970 the new ruler, Sultan Qabus ibn Sa'id, began a process of modernization. The economy is based on oil exports (since 1967); agricultural produce such as dates, pomegranates, coconuts and bananas; fish exports and frankincense. This article discusses cultural history from the 19th and 20th centuries.

There are over 500 forts, castles, watch-towers and fortified walls throughout Oman, as well as historic mosques and markets or souks. Following the policy of the Ministry of National Heritage and Culture (established in 1976) a restoration program was launched, and some forts were restored (e.g. the 16th-century forts in Muscat, the 17th-century fort-palace at Jabrin and the fort at Rustaq, which dates from c. 600 CE). The mud-brick fort in Bahla, in origin probably also pre-Islamic, was placed on the UNESCO World Heritage list. Fine merchant houses dating from the 19th century, with narrow rooms grouped around a central courtyard, are still to be found in

Muscat (e.g. Bayt Nadir), although only a few remain along the corniche in nearby Muttra. Some also survive in Salala, capital of Dhofar, with ornate wooden shutters and crow-stepped crenellations. New, concrete, air-conditioned houses, widespread throughout Oman, and modern banks, offices, schools and hospitals were built after 1970, but the government attempted from the start to combine modern facilities with traditional Omani features (e.g. crenellations, arched forms, often whitewashed). Several buildings have successfully combined modern function with Omani form, such as the new ministries built in Greater Muscat, the capital area, in the early 1980s.

The fine arts movement began in the early 1980s with the establishment of the Atelier for Fine Arts in Muscat, which provided instructors, materials and studios. The government also began to send students on art scholarships to Egypt and Iraq. An important artist in those formative years was Anwar Khamis Sonia (b. 1948), who trained in Britain. Like the majority of Omani artists, he painted local landscapes and scenes of daily life in a naturalistic expressive manner (e.g. *Old Door*, 1988; Amman, N.G. FA.). Other artists have produced abstract or calligraphic compositions, and there are also sculptors and ceramicists. In 1988 the Muscat Youth Biennale was founded for young artists from Asia and Europe, and in 1992 the Omani Society of Fine Arts was founded in Muscat.

The traditional arts and crafts continue to be practiced, though to a limited extent and sometimes with government support. In Muscat and Nizwa silver-smiths make jewelry and *khanjars* (curved daggers), the latter often worn by Omani men; the scabbard consists of embossed-silver designs, woven-silver thread and silver rings. In Bahla there are indigo-dyers and potters, the latter specializing in large water jars. Government-run centers for women throughout Oman include the teaching of old crafts. At a center near Khabura, housed in a *barasti* (a hut made of palm fronds), women work at traditional ground-loom weaving to produce animal trappings and narrow rugs. Typical red-and-black rugs and indigo-dyers are also found in 'Ibri.

By the late 1990s archaeological exploration in Oman was still in its infancy. In the north of the country there are numerous burial mounds, the earliest dating from the late 4th millennium BCE, ancient copper mines and rock art. In Dhofar there are sites dating to the height of the incense trade in the first centuries CE, such as the ancient city of Samhuram (at Khor Rori), excavated by an American team (1952-62). In 1992 archaeologists claimed to have discovered the ancient city of Iram (Ubar) near Salala, famous for its frankincense trade.

The Ministry of National Heritage and Culture assists the investigation of archaeological sites and the establishment of museums. Except for one in Sohar, the museums are all situated in Greater Muscat. The Oman Museum in Qurm (opened 1974) contains archaeological items and Islamic manuscripts and artifacts, while the National Museum in Ruwi (opened 1988) has a range of items, some relating to

البحث التاسع عشر

دور أهل عُمان التجاري وأثرهم الحضاري
في العصر الإسلامي الوسيط

بقلم

د. عبد السلام محمد الصباري

أستاذ التاريخ الإسلامي وحضارته المساعد

قسم التاريخ - كلية الآداب - جامعة إب/ اليمن

02 Kasım 2018

٥٠٨ - ٤٦٥

Uman
2000-25

الدور التجاري
في وحدة الأمة

Türkiye Diyanet Vakfı İslam Araştırmaları Merkezi Kütüphanesi	
Dem. No:	246388
Tas. No:	953-5 D.E.V.L.

بقلم

مجموعة من الباحثين

تصريح

الأستاذ الدكتور / وليد فكري فارس
صالح بن سليمان بن صالح الزهيمي
عثمان محمد عثمان
سلطان بن مبارك بن حمد الشيباني

توزيع:

مكتبة خزائن الآثار

سلطنة عمان - بركاء

نقال: ٠٠٩٦٨٩٦٦٠٢٣١٩ - ٠٠٩٦٨٩٨١٧٧٧٨٩

الطبعة الأولى

١٤٣٧ هـ / ٢٠١٦ م

MADDE YAYINLANDIKTAN
SONRA GELEN DUKUMAN

MADDE YAYINLANDIKTAN

البحث الثامن عشر

ملاحح الحياة التجارية لإقليم عمان من خلال
كتب الجغرافيين العرب والمسلمين
حتى القرن الخامس الهجري

بقلم

سلطانة ملاح الرويلي

المملكة العربية السعودية / جامعة الجوف

al-smo 91@hotmail.com

02 Kasım 2013

MADDE YAYINI ANLIKTA
MADDE YAYINI ANLIKTA

٤٣٩ - ٤٦٥

Uman
2000-05

الدولة العثمانية
في وحدة الأمة

بقلم

مجموعة من الباحثين

Türkiye Diyanet Vakfi İslam Araştırmaları Merkezi Kütüphanesi	
Dem. No:	246388
Tas. No:	953-5 DENL

تحرير

الأستاذ الدكتور / وليد فكري فارس
صالح بن سليمان بن صالح الزهيمي
عثمان محمد عثمان
سلطان بن مبارك بن حمد الشيباني

توزيع:

مكتبة خزائن الآثار

سلطنة عمان - بركاء

نقال: 0096898177789 - 0096896602319

الطبعة الأولى

١٤٣٧ هـ / ٢٠١٦ م

Uman
20095

البحث السابع عشر

**النشاط الاقتصادي العُماني
منذ عصر النبوة وحتى القرن الرابع الهجري
وأثره الديني والثقافي**

بقلم

د. صالح محمد زكي محمود اللهيبي

رئيس قسم البحوث والدراسات

مركز الأمير عبدالمحسن بن جلوي للبحوث والدراسات الإسلامية

الإمارات العربية المتحدة / الشارقة

salehmzm@yahoo.com

٤٢٨ - ٤١٨

**الدولة العمانية
في وحدة الأمة**

بقلم

مجموعة من الباحثين

Türkiye Diyanet Vakfi İslam Araştırmaları Merkezi Kütüphanesi	
Dem. No:	246388
Tas. No:	953-5 DENL

تحرير

الأستاذ الدكتور / وليد فكري فارس

صالح بن سليمان بن صالح الزهيمي

عثمان محمد عثمان

سلطان بن مبارك بن حمد الشيباني

02 Kasım 2013

توزيع:

مكتبة خزائن الآثار

سلطنة عمان - بركاء

نقال: ٠٠٩٦٨٩٦٦٠٢٣١٩ - ٠٠٩٦٨٩٨١٧٧٧٨٩

الطبعة الأولى

١٤٣٧ هـ / ٢٠١٦ م

MÜHÜRLENDİKTEN
SONRA ÇIKILAN DOKÜMAN

البحث العشرون

مجموعه
200035

الدور العجائبي في وحدة الأمة

دور ميناء مدينة ظفار العمانية الاقتصادي
في المحيط الهندي خلال القرنين
السابع والثامن الهجريين / الثالث عشر
والرابع عشر الميلاديين

بقلم
سالم بن عامر بن سالم الحوقاني
سلطنة عمان

0 2 Kasım 2018

MADDE YAYIMLANDIKTAN
SONRA GULEN DUKUMAN

٥٠٩ - ٥٤٦

Türkiye Diyanet Vakfı İslam Araştırmaları Merkezi Kütüphanesi	
Dem. No:	246388
Tas. No:	953-5 D.Ş.1.1

بقلم
مجموعة من الباحثين

تحرير

الأستاذ الدكتور / وليد فكري فارس
صالح بن سليمان بن صالح الزهيمي
عثمان محمد عثمان
سلطان بن مبارك بن حمد الشيباني

توزيع:

مكتبة خزائن الآثار

سلطنة عمان - بركاء

نقال: 0096896602319 - 0096898177789

الطبعة الأولى

١٤٣٧ هـ / ٢٠١٦ م

النهضة الفقهية في عُمان الاجتهاد والتجديد عند المحقق سعيد بن خلفان الخليلي ونور الدين السالمي

عبد الله بن راشد السيابي
باحث من سلطنة عُمان

Uman
20095

اعمال ندوة تطور العلوم الفقهية

التقنين والتجديد في الفقه الإسلامي المعاصر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

مقدمة:

الحمد لله الذي رفع منزلة العلماء، وجعلهم مرجعاً للناس يلجأون إليهم في حلّ مشكلاتهم الدنيوية، ويبصرونهم بأمر دينهم الأخروية، والصلاة والسلام على من أرسله الله بالشرعية الفراء والطريقة السواء، سيدنا محمد وعلى آله وأصحابه ومن اتبعهم بإحسان إلى يوم الدين، وبعد:

فإنني قد شرفتم بتلقي دعوة كريمة من وزارة الأوقاف والشؤون الإسلامية لأن أكون مشاركاً في هذه الندوة المباركة ببحث «النهضة الفقهية في عُمان: الاجتهاد والتجديد عند المحقق سعيد بن خلفان الخليلي ونور الدين السالمي»، فما كان لي إلا أن ألبّي الدعوة، مستعيناً بالله على هذه المهمة، وإن كنت غير أهل لها؛ لأنّ الحديث عن القطبين المحققين الخليلي والسالمي واجتهادهما وتجديدهما يحتاج إلى من كان عنده قدرة ومكانة علمية كبيرة، وأنا خلو من ذلك.

وعلى كلّ حال فقد جاء بحثي هذا مقسماً إلى مبحثين وخاتمة في كلّ مبحث منهما ثلاثة مطالب. المبحث الأوّل: الاجتهاد والتجديد عند المحقق الخليلي.

المطلب الأوّل: التعريف بالمحقق الخليلي.

المطلب الثاني: الاجتهاد والتجديد عند الخليلي من خلال مكانته العلمية.

المطلب الثالث: الاجتهاد والتجديد عند الخليلي من خلال فقهه.

المبحث الثاني: الاجتهاد والتجديد عند نور الدين السالمي.

المطلب الأوّل: التعريف بنور الدين السالمي.

المطلب الثاني: الاجتهاد والتجديد عند نور الدين السالمي من خلال مكانته العلمية.

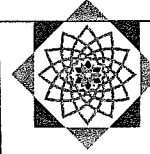
المطلب الثالث: الاجتهاد والتجديد عند نور الدين السالمي من خلال فقهه.

الخاتمة.

وبالله التوفيق.

29-18

Türkiye Diyanet Vakfı İslam Araştırmaları Merkezi Kütüphanesi	
Dem. No:	239861
Tas. No:	299-5 AMAN

16 Ekim 2016

المنعقدة خلال عام:

1429 هـ - 2008 م

1433/2012 Uman

MADDE YAYIMLANDIKTAN
SONRA GELEN DOKÜMAN